

A várakozás reménye erőt ad

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Rómaiakhoz írott levele 8. fejezetének a 18.-tól a 23. verseiben a következőképpen: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését. A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önként, hanem annak akaratából, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára. Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik, és együtt vajúdik mind ez ideig. De nemcsak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek zsengejét kapták: mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.” – Urunk, te látod, hogy mi milyen türelmetlenek vagyunk. Támaszd fel a mi szívünkben a várakozás reménységét – ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Ez a tanévzáró istentiszteletünk.** Ha már véget ért a vizsgaidőszak a számotokra, képzeljétek bele magatokat abba a helyzetbe, amelyben a többiek vannak, és amelyben ti is voltatok még nem is olyan régen. *„A környezetemben már szinte mindenki nyaral. Nekem meg itt folynak össze a szemem előtt a betűk. Napok óta nem ettem rendesen. Aludni sem tudok. A legszívesebben kidobnám az ablakon a laptopot, vagy felgyújtanám ezt a nyomorult tankönyvet, minek utána egyesével kitéptem és megtapostam a lapjait.”* **Pál apostol szavait kicsit átírva: a teremtett hallgató sóvárogva várja a szünet megjelenését... Ugye, hogy mennyire át tudjuk érezni a sóvárogva várás állapotát?** Ugye, hogy mennyire meg tudjuk érteni az eredeti görög szöveg ezt a várakozást leíró ígét is, amelynek az értelme szerint valaki felemelt fejjel, lábujjhegyen ágaskodva, feszülten arra a pontra szegezi a tekintetét, ahol a várva várt valaminek meg kell jelennie?

A mi helyzetünk világos. Mi a nyári szünetet vártuk – vagy várjuk... De mit vár a teremtett világ? Hallottuk a választ: Isten fiainak megjelenését. Nagyon sok értelmezés született erre a gyönyörű képre. Vannak közöttük egészen direkt, szinte már primitívnek is mondhatók. Ezek közül egy „modernebb” értelmezés az, hogy a teremtett világ sóvárogva várja az emberiség kipusztulását... – és „fejleszt” ezért újabb és újabb vírusokat, de ez a Karikó Katalin az ismert, nagy magyar vircsafttal megint túljárt az eszén... Lehet a sóvárgást úgy is érteni, hogy a teremtett világ az óember kipusztulását várja. Azért várja ezt, hogy az óember helyett végre megjelenhessenek az Isten fiai, akik már a Krisztusban újjáteremtett újembert hordozzák. *(Hadd tegyem ehhez hozzá, hogy mind az óember, mind az újember együtt itt él már bennünk is...)* Nagyon izgalmas volt a számomra Karner Károlynak *(aki 1924-től 35 éven át az evangélikus egyház meghatározó teológusa volt)* az a gondolata, hogy a teremtett világ a Krisztusban *nem hívőknek* az Isten fiaira való várakozását is magában foglalja. *(Nyilván úgy, hogy ez a várakozás csak a lelkükben van jelen, és nem tudatos.)* Érdeemes elgondolkodnunk ezeken az értelmezéseken.

Mit vár még a teremtett világ? Vannak átfogóbb értelmezések is. Ezek szerint Pál apostol az emberiség sóvárgását kozmikus szintre emelte, és ezért beszél az egész teremtett világról. Ahogyan *(a 95 évesen még mindig aktív)* Keveházy László evangélikus lelkész 58 évvel ezelőtt megfogalmazta: „Ember és a világ sorsközösségben van. Isten nem a világból, hanem a világgal váltott meg minket.” Pál apostol Szentlélektől ihletett képének ezek számomra nagyon szép olvasatai.

Mit vár még a teremtett világ? Az előzőek, a teremtés egysége alapján ugyanazt, mint amit mi, emberek: **szabadulást a romlandóság szolgátságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára** (Róm 8,21). Nem kell már Babitsnak megkérdeznie az Esti kérdésben: „Miért nő a fű, hogyha majd leszárad? És miért szárad le, ha újra nő?” Nem kell már a prédikátornak újra és újra elmondania: „Minden hiábavalóság.” „Minden hiábavalóság...” Nem kell már nekünk magunknak átélnünk a körülöttünk lévő természet és a saját testünk törekenységét, kiszolgáltatottságát és romlását. *Tényleg* megérezhetjük, hogy a Lélek zsengejét kaptuk, ahol a „zsenge” a pünkösdi betakarítási ünnepre, azaz a Szentlélek első kitöltekezésére utal. Átélnhetjük a Szentlélek jelenlétét a mi lelkünkben is. Átadhatjuk magunkat annak, hogy a Lélek vezessen bennünket. Vezessen azon az úton, amely nem más, mint a Krisztus. Oda vezessen, ahol az Atya vár minket – kifogyhatatlan örömmel és szeretettel.

Mert a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk (Róm 8,18). Aki nagyon bele van még zakkanva a vizsgaidőszakba, az gondolhat itt arra a dicsőséges pillanatra, amikor majd leteszi az utolsó vizsgáját. Vagy arra a dicsőséges pillanatra, amikor majd átveszi a diplomáját. *(Jópofa volt látni az elmúlt hetekben a buszmegállók közösségi könyvespolcain az egymás mellett sorakozó „Magyar helyesírás szabályai” könyveket. A magyar érettségit letevők nagy örömmel szabadultak meg – valószínűleg egy egész életre... – a magyar helyesírástól...)* Pál apostol ennél sokkal fontosabb (és sokkal nagyobb!) dicsőségről beszél. Ugyanis ezzel a mondattal az előzőt folytatja, amely így hangzik: „örökösei [leszünk] Istennek, és örököstársai Krisztusnak – ha vele együtt szenvedtünk, vele együtt meg is dicsőülünk” (Róm 8,17). Mert – kedves testvéreim – nincs Nagypéntek húsvét és mennybemenetel nélkül! Éppen hogy a Nagypéntekben, a szenvedésben *feszül* a legjobban a feltámadás hihetetlen, robbanó ereje. Ez egyben azt is tanítja nekünk, hogy nincs igazi öröm, nincs igazi eredmény valamilyen, azt megelőző szenvedés nélkül. És ez nem a „there is no free lunch” primitív logikája, hanem a inkább a japán teaceremónia mély tudása az életről abban, amikor először a teát jobbra keveri meg háromszor, majd balra is megkeveri háromszor – hogy a világ rendje helyreálljon. Kedves Testvéreim! **A világ rendje Krisztussal állt helyre. A világ rendje azzal a dicsőséggel áll helyre, amely Isten fiaiként láthatóvá lesz rajtunk, és amely a romlandóság szolgátságából dicsőséges szabadságra, testünk megváltására vezet bennünket.**

Mert hiába tervezünk mi rosszat valaki, vagy akár az egész természet ellen úgy, ahogyan az oltár előtt felolvasott igében József testvérei előbb meg akarták ölni, majd rabszolgának adták el öccsüket, Józsefet. Mert a rabszolga József Egyiptomban meglátta a hét bő és a hét szűk esztendő, és a fáraó első embereként élelmet gyűjtött a szűkös évekre. Így Isten terve jóra fordította József testvérei gonoszságát, hogy sok nép életét megtartsa (1Móz 50,20). Pontosan úgy, ahogyan Isten terve jóra fordította Urunk megkínzását és kereszthalálát, hogy sok nép életét – és benne a *te* életedet is kedves testvérem! – megtartsa. Ne mentsen ez fel minket a jót akarás alól. **De, kedves testvéreim, reménykedjünk ebben a jóra fordulásban!**

Úgy reménykedjünk, ahogyan Pál apostol írta: mert a mi üdvösségünk reménységre szól (Róm 8,24). Ez a Szentlélektől kapott reménység állhatatosságot és bizonyosságot teremt bennünk, és hihetetlenül nagy erőt ad. „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény *nem* választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 8,38-39). Ámen.